

[Økonomiministeren.]

skal udgå af valgets resultat, kan ingen på forhånd sige, men en kampregering kan det under ingen omstændigheder blive.“

(*Afbrydelse*: Det er det jo blevet!). Nej, der er ikke kommet nogen kampregering; det er muligt, der er kommet en kampopposition — det skal vise sig i de kommende dage.

Ingen har været i tvivl om, hvad der mentes med disse ord fra vor side. Den tilstand, man tilstræbte: en opmarch af alle liberale og såkaldt liberale, d. v. s. de mest konservative her i landet, på den ene side og socialdemokrater alene på den anden side, en opmarch af to skarpt adskilte fronter, der står i kamptilstand over for hinanden, vil vi ikke være med til. Det har vi aldrig villet — det sagde vi atter forud for valget. Og når vort standpunkt altid har været dette, er det, fordi vi anser det for den mest ulykkelige udvikling for vort land, hvis der sker en politisk opdeling, en politisk grøftegraving, der bygger på ideologiske fraser, hvor konservative kaldes liberale og socialdemokrater gøres til mennesker, man ikke kan være i stue med, samtidig med at ethvert praktisk menneske, både i denne sal og udenfor, i øvrigt ved, at vi her i landet simpelt hen tvinges til at tale os til rette, simpelt hen tvinges til at bygge bro mellem modsætningerne.

(Kort bemærkning).

Henry Christensen: I anledning af den højtærede økonomiministers oplysning om en lille episode fra valgkampen i Hillerød-kredsen kan jeg bekræfte, at det er rigtigt, at jeg ved en række af vælgermøderne spurgte min radikale modkandidat om hans stilling til det spørgsmål, som optog mange vælgere: regeringsdannelsen efter valget. Det er også rigtigt, at der gik mange aftener, hvor jeg ikke fik noget svar; jeg fik først svaret, da jeg lovede 2 kr. for det — så blev den radikale kandidat mere villig til at svare. (*Afbrydelse*) ... Ja, jeg skal komme tilbage dertil.

Jeg var meget omhyggelig med formuleringen af mit spørgsmål. Jeg spurgte udtrykkeligt den radikale kandidat: når den situation efter valget forelå, at der

skulle dannes regering; hvilken person ville det radikale venstre så anbefale eller råde Hans Majestæt Kongen til at rette henvendelse til? Det var med forsæt, jeg stillede spørgsmålet sådan. Min radikale modkandidat svarede da, efter lang tids overvejelse: Erik Eriksen.

Det må vist være rigtigt at sige, at det løfte holdt det radikale venstre i hvert fald ikke — og jeg har vel egentlig krav på så at få de 2 kr. tilbage.

Økonomiministeren (Bertel Dahlgaard): Ja, jeg deltog jo ikke i det vælgermøde, men derimod har jeg læst om mødet i venstres valgavis. Ifølge den formede diskussionen sig således:

„Henry Christensen: Vil de radikale støtte en liberalt indstillet statsminister, hvis en samlingsregering ikke opnås? Hvis De, hr. Hauge, svarer ja på dette spørgsmål, så får De 2-kronen. Hauge: Vi vil først se resultatet af valget. Henry Christensen: Men når De så har set resultatet og set, at en samlingsregering ikke kan realiseres, vil De så anbefale en regering Erik Eriksen? Hauge: Ikke hvis de konservative skal med. Henry Christensen: Men så en ren venstre-regering? Hauge: Ja. Henry Christensen: Værsgo, her er 2-kronen“.

Derefter kom det ærede medlem med den triumferende udtalelse, at nu var det endelig godtgjort, at det radikale venstre ville være loyalt over for en kommende ren venstre-regering. Og det er det stærke udtryk for, at det radikale venstres stilling forud for valget og efter valget har været den samme.

(Kort bemærkning).

Henry Christensen: I modsætning til den højtærede økonomiminister deltog jeg altså i mødet. Desværre har jeg ikke her hos mig det referat, der stod i Nordsjællands Venstreblad, men jeg opfordrer den højtærede minister til at læse referatet i det blad. Det gengiver mere korrekt og i overensstemmelse med, hvad jeg før oplyste, hvad der faktisk skete på mødet. (*Økonomiministeren* [Bertel Dahlgaard]: Det var Deres egen valgavis, jeg citerede!). ... Det er ikke min; jeg har ikke udsendt den pågældende avis. Jeg har oplyst den højtærede minister om,